

matrimonium autem ante utranque poterat inter illos esse initum, ut nos in probationibus ostendimus; ubi præcipue probare conati sumus, Deum hominem non solum de Virgine matrimonio juncta nasci voluisse, sed etiam eadem matrimonio pariter juncta voluisse esse conceptum; aliter Judæi scærum divinum fornicarium judicassent, quia ipsum conceptum dignovissent non nono mense ab inito matrimonio, sed antea, ut dictum est.

Ad II. dicimus verba illa nec de conventionem ad copulam, nec de conventionem ad habitationem intelligenda esse; non de prima, quia Sanctissimi Sponsi nunquam ad illam convenerunt; non de secunda, quia ad hanc jam convenerant antecedenter, post matrimonium enim inter ipsos initum jam cohabitabant; quod de prima intelligi non possint, docuit Hieronymus contra Helvidianos, asserens, quod Scriptura, quid antea factum non sit, simpliciter notat, non quid postea factum fuerit. Et hoc exemplis comprobatur Serry; nimirum si dicamus, Antiochus mortuus est, antequam poenitentiam ageret; non sequitur, quod Antiochus egerit poenitentiam, postquam extinctus est, sed quod nunquam egerit. Pariter, Judices sententiam pronunciarunt, antequam causam cognoscerent, non sequitur, quod causam cognoverint post pronunciatam ab ipsis sententiam, sed potius, quod nunquam causam cognoverunt. Non absimiliter in casu nostro: *Antequam convenirent inventa est in utero habens de Spiritu Sancto*: ergo postea convenerunt; falsissima consequutio; legitima vero est hæc: ergo nunquam convenerunt. Pro conventionem vero ad habitationem, dicimus, quod jam ante salutationem, & Conceptionem cohabitabant; at deinde Josephus post suspicionem, quam conceperat volens eam dimittere, volebat pariter habitationem initam dirumpere, & vere recedens ab ea, quasi jam distupearat; at monitus postea ab Angelo, reassumpsit habitationem, vel animo, vel opere, & iterum convenerunt ad habitandum; Verba ergo illa, *antequam convenirent*, intelligenda sunt de habitatione, non quidem primum inita, sed interrupta, vel animo, vel opere, & postmodum reassumpta.

Ad III. Utrique Joseph perrexit in montana simul cum B. Virgine ad salutandam Elisabeth; non enim decebat, ut puella,

virgo purissima; & modestissima sola; & sine comite longum iter aggredere, atque perficeret; quod expresse scripsit post plurimos Sylveira tom. 1. cap. 6. qu. 8. num. 24., & 25. Ratio autem est manifesta, quia inter alios fines, ob quos voluit Deus, B. Virginem habuisse sponsum, ac virum, unus fuit, ut comitem, & socium haberet; habebat ergo domi Josephum comitem, & socium, & foris non habebat in peregrinatione, & itinere, maxime quod per Civitatem Jerusalem transire debebat, ubi maxime indecens fuisset, quod puella sine socio, & sine comite iter faceret? S. Lucas in itineris illius descriptione, Josephum non nominat, quia superfluum videbatur, eum nominare; satis enim cognovissent omnes eum, Maria in itinere fuisse Josephum, qui ejus erat custos, socius, & comes. Verba denique, quæ dixit Elisabeth Mariæ, eam salutando, non audivit Joseph, qui cum Zacharia loquebatur, quando cum Maria Elisabeth verba faciebat; & hoc divino consilio factum est, ut Joseph mysterium nesciret, ut quædam ab Angelo de eo edoceret.

Ad IV. dicimus cum Suarez distinguenda esse tria, quæ possint in matrimonio intervenire: „ Primum est vinculum matrimonii, quod perficitur mutuo consensu, quo conjuges ad invicem sibi tradunt jus, & potestatem in sua corpora, ut constat ex Nicolao Papa in cap. sufficiat 27. q. 2. Secundum est mutua cohabitatio in eadem domo, cum mutuis obsequiis, quæ neque ad matrimonium sufficit, ut de se constat, quia sine vinculo reperiri potest inter fratrem, & Sororem, nec est necessaria, ut etiam per se notum est, quia est quid posterius, & valde extrinsecum. Tertium est usus matrimonii, per carnalem copulam, & hanc etiam constat non esse de essentia veri matrimonii, ut tradunt omnes Theologi in 4. d. 30. „ At nos jam diximus inter purissimos Sponsores cohabitacionem intervenire; unde contra nos argumentum non procedit.

Ad V. verum est quod Suarez de conclusione nostra loquens, dicit: Hæc conclusio (ut ingenue id fatear) non potest satis ex Scriptura probari: attamen subjungit: ad illam vero persuadendum, satis esse videtur, quod in Evangelio nullum omnino sit fundamentum ad hoc negandum. Post quæ ad hoc ipsum probandum, ipsemet Suarez subdit: „ Nam verbum illud: *No-*